

МОГИЛЯНСЬКИЙ ВІСНИК

урно-інтимне

L'amour est un soleil.

Кохання - це сонце.

(напис на парті в 1-220)

Допит

автор: you là

Знай наших!

Перший семінар з Історії України у II триместрі. Група в очікуванні нового викладача не знає куди оце подіти зайву енергію, накопичену під час кількох тижнів відпочинкового неробства. Аж раптом у кабінет заходить молодий, охайно вдягнутий... студент? Ні, це колишній студент-історик Могилянки, а від 9 червня 2006 року - викладач кафедри історії Ігор Анатолійович Тесленко, який цього знаменного дня захистив свою кандидатську дисертацію і, нарешті, отримав чітко визначений статус "того, хто навчає". А ті, хто вчаться, одразу відчули, наскільки молодий викладач цікаво і демократично проводить семінари, толерантно ставиться до студентів; поводить, говорить, запитує якось по-доброму, не зверхньо. Редакція "Могилянського Вісника" від імені усіх студентів та викладачів КМА вітає пана Тесленка з кандидатським чином і з нагоди успішного захисту пропонує читачам дізнатися трошки більше про їхнього колегу.

you là: Пане Ігоре, скажіть, де Ви народилися, і чому саме Острозьку волость досліджували для дисертації?

І.Т.: Я народився 2 липня 1979 року в Києві. Батько мій з Білої Церкви, хоча рід його походить з Черкаської області, а мати з невеликого містечка, що знаходиться поблизу Острога. Саме там кожного року проходили мої літні канікули. Серед мальовничої природи, старовинних західноукраїнських замків, мабуть, і прийшло до мене захоплення давниною. Навчався я у Києво-Печерському математичному лиці "Лідер", де зрозумів остаточно, що більше тяжію до гуманітарних наук, і як батьки не намагалися направити мене на шлях економіста, все одно пішов по серцю.

you là: Як Ви потрапили саме до Академії?

І.Т.: Зразу після школи подав документи в Університет і в Могилянку, але з української мови не добрав, здається, дві сотих бала і тому потрапив до резерву. До першої сесії пережив справжнє навчальне пекло, тому що до обіду слухав лекції в Академії, а після обіду біг в Університет, на підготовку до якого завжди не вистачало часу. Слава Богу, першу сесію я склав, тому із пекла потрапив, так би мовити, у Могилянське чистилище.

На першому році було дуже важко вчитися, передовсім, через великий обсяг інформації, як для першокурсника. Проте зараз розумію, що це

виправдано, адже сьогодні українська школа не дає належної підготовки, а Могилянка прагне виховати справжніх фахівців.

you là: Тепер Ви, мабуть, раюєте: стану викладачем - відіграюся за всі роки навчальних мук в КМА, так?

І.Т.: Чесно кажучи, я ще повністю не відчув себе викладачем і якось дивно бути Ігорем Анатолійовичем, бо ще ж недавно був таким самим студентом і ще не забулися студентські проблеми. Але, на мою думку, наукову діяльність потрібно обов'язково поєднувати з викладацькою, тому що вивчене з архівних документів потрібно поширювати серед студентів, щоб вони критично ставилися до історії, насамперед шкільних підручників. На семінарах я намагаюся ставити такі запитання, щоб студенти задумалися, питання, на які їм давно дали канонічні відповіді, які не завжди відповідають історичній правді.

you là: Наша держава не заохочує ні наукову, ні викладацьку діяльність. Якою ж тоді має бути Ваша внутрішня мотивація?

І.Т.: Мотивація мусить бути такою, як у багатьох викладачів Академії, які працюють на 0,0 дві ставки і отримують 15, 20, 50 грн. на місяць. І таких є більшість. Тобто ці люди з власного ентузіазму приходять до Академії лише заради розумних студентів, заради того, щоб мати своїх учнів, заснувати свою школу; щоб їхні знання, здобуті в науково-

дослідницьких інститутах не пропали, як пропадають знання тих науковців, які не викладають.

you là: Чи важко працювати під керівництвом пані Яковенко?

І.Т.: Пані Яковенко - це людина, ім'я якої мені підказало, що треба вступати саме у КМА, коли я був учнем 11 класу. Тоді я читав досить багато додаткової літератури з історії, а потім зустрів кілька знайомих прізвищ у могилянському довіднику. Зараз у неї небагато студентів, бо Наталя Миколаївна досить вимоглива людина, і не всі можуть працювати під її керівництвом. Але ті, хто наважуються, не шкодують, це правда.

you là: Чи Ви коли-небудь думали про крісло Брюховецького?

І.Т.: Завжди згадую про нього, коли В'ячеслав Степанович знову і знову говорить, що Президентом України має стати випускник Києво-Могилянської Академії. Він, здається, навіть вираховував, у якому році це повинно статися, тож я поставив собі за мету обов'язково відслідкувати цю подію, можливо, справді хтось таки стане при державному стерні. Але про крісло ректора думати мені ще рано, тому що замало необхідного досвіду.

you là: Що би Ви порадили нашим спудеям?

І.Т.: Перш за все, потрібно вже на першому курсі думати про тему, над якою будете працювати протягом всього періоду навчання, тобто потрібно шукати себе. Варто сходити на свою кафедру, сказати, що вас цікавить, і поступово шукати собі наукового керівника і літературу до вашої теми.

По-друге, я б хотів побажати усім студентам, щоб у них не зникло бажання вчитися, досягати нових вершин. Життя - для енергійних, для тих, хто вміє запалитися якоюсь ідеєю і понести вогонь цієї ідеї своїм студентам, співвітчизникам, людству.

І третьою порадою буде: читайте побільше художньої літератури, тому що за роки навчання в Академії у вас випрацюється техніка читання текстів і ви будете бачити недоліки автора, а сприймати його як читач вже не зможете. Мені, наприклад, свого часу дуже подобався Сенкевич, але коли намагався вже зараз перечитати його вдруге, я розчарувався вже як історик. Насправді, чим далі, тим менше часу лишатиметься на читання.

ЗАВАРИВ КАШУ, ТАК І Я

автор: heart-teller

Люб́ить? Не люб́ить?

Найслабше місце дівчини - це її хлопця! Його наявність чи відсутність і породжені цим питання ховаються у вічно схвилованому закамарку дівочої душі, провокують піднесення і депресії, нахнення та сльози відчаю...

Буває ж так: ти звичайна щаслива студентка, весна для тебе розпочалася давно і, незважаючи на зміну природних пір року, панує у твоєму серці донині... На щастя, ти не одна раюєш на землі: у твоїх подруг у едему кохання захоплено блищать очі, сором'язлива усмішка ніжно торкається губ, коли вони говорять про нього - у кожної свій, уважний, турботливий, не знають навіть, як дякувати долі за такий подарунок.

Але раптом на синє безжурне небо налітають дощові хмари. Цей дощ перших випробувань вперше закоханих не буде теплим і життєдайним, навпаки, не один ярок сумніву з'явиться у душі, не одна надія

спопеліє від блискавки. "Що відбувається? Чому такий палкий і ніжний вчора, він не телефонує день, другий, тиждень? Чому бачу його з іншими дівчатами? Чому вірю у зраду?"... Моя подруга сповідає страшні і правдиві речі... за вікном ніч, на іншому кінці телефонного проводу дівчина, яка запевняє (себе, звісно ж), що пліткам довіряти не варто, що пробачить його, коли б покався, що зможе допомогти йому... Сильна? Жертовна? Наївна?

Задумалася і я над своїм щастям (яке примудрилося не дзвонити кілька днів, чим завдало чималого підвищення вологості у моїй кімнаті)... Довіра, повага, терпіння - чи не цього вимагає від нас любов? Чи залишу я сьогодні свою гонорівість і подзвоню перша, бо з коханим могло щось трапитися; хто знає, що заважає йому подзвонити. Чи не образила я чимось його, чи не давала сама приводу для сумнівів, хвилювань? Чи готова,

нарешті, боротися за свою Любов? Ось відповіді, які підказало серце:

1. Зустрічі, квіти... чи навіть без квітів, але з поцілунками... слова... красиві... ще слова, ще, без кінця. П'янить весна, його присутність, розуміння того, що він - твій... І поки ми злітаємо до небес, земля готує нам болюче й тверде приземлення. Усі ми люди, всі маємо недоліки, і краще дізнатися про них до того, як віддавати руку і серце на все життя. Можна усе пробачити і зрозуміти, але не все можна прийняти, тому нашу половинку ми повинні **вивчати** в міру того, як гортає життя велику книгу душі людської, розкриваючи зміст слів, а головне вчинків.

2. Любов - це справжній двигун прогресу: хочеться стати кращою, навчитися пекти пиріжки і танцювати вальс, кинути курити і вивчити італійську... Головне - не стримувати такі благі поривання, вони ж бо і є підтвердженням поради, яку давав Василь Стус своєму синові у листі із заслання: "Дівчина має надати Тобі змогу - **кращати**, а не гіршати". Удосконалювати свій внутрішній світ треба, щоб мудрішою стати, щоб піднести свою половину до великих звершень. Відомо ж бо: "Якщо жінка не веде чоловіка вперед, вона неодмінно штовхає його назад". А поряд з успішним і щасливим чоловіком і сама зможеш реалізувати себе, бо твій талант живитиметься не амбіціями чи марнославством, а любов'ю!

Так само і хлопцям є заради кого вчитися і працювати, будувати будинок, розробляти творчі проекти... адже приходить час, коли дивись на свою кохану як на майбутню дружину, матір, і захочеться стиснути її міцно-міцно, і бути з нею усе життя... щасливим!

3. Очевидно, що від найгостріших пліток порятує тільки безумовна і стовідсоткова довіра один до одного, тому що завжди будуть люди, професія яких - руйнувати чуже щастя. "Те, що не вбиває, робить нас сильнішими", - тож стоятимемо міцно під час нашого духовного вишколу і взаємної перевірки.

Боротьба за свого обранця (так само, як і обраницю) є невід'ємною частиною нашого життя. Навіть коли коханий фізично не поруч, це не означає, що він не відчуває і не бачить, як поводить себе його пара у будь-якій компанії. Духовний зв'язок - це допомога і захист двох рідних людей, якщо, звичайно, вони насправді *рідні* і бажають боронити один одного, а не зумисне створюють додаткові випробування своєю легковажністю.

Написане вище є загально відомим кожній людині, але у скрутну хвилину маємо здатність губитися, тобто втрачати рівновагу саме тоді, коли у житті починається шторм. Але на моє велике переконання, коли всім серцем прагнеш жити задля своєї Богом даної половинки, коли боїшся образити і втратити її, завжди будеш обережним у словах, турботливим у вчинках, безвідмовним у допомозі, не вимагаючи нічого за свою щирість, за свою любов.

РЕТРОСПЕКТИВА

автор: Крилатий Пес

Бійся безрезневих ід!

Кладовище завжди було моїм улюбленим місцем для прогулянок. Тамтешня енергетика діє в дуже специфічний спосіб: одночасно збуджує й заспокоює. Плюс мозок отримує величезний обсяг інформації для обробки, адже за кожним написом на надгробку - долі й цілі життя, які вимагають гіпотетико-дедуктивної реконструкції в моїй уяві.

Музейна практика - річ смертельно нудна, тож відвідини Лук'янівського кладовища стали для нас ковтком свіжого повітря в прямому й переносному значенні. Як завжди, на початку не обійшлося без перлів із вуст екскурсовода на зразок: "...було створено комісію, яка займалася розкопками поховань жертв розстрілів та політичних репресій при кабінеті міністрів". А потім...

Найбільше вразили не поховання знаменитостей та "великих людей" - як на мене, вони нічим не відрізняються від звичайних (окрім того, що перші - доглянуті, другі - ні), - а почута історія про події, що відбувалися в Києві сорок п'ять років тому. Нам, на жаль, не показали тих могил зі вбогим написом "Трагически погіб 13 марта 1961 года", але вони на Лук'янівському цвинтарі є. І на Байковому, і на Куренівському, і в Пущі Водиці. - влада намагалася розкидати їх в якомога ширшому діапазоні, щоб ні в кого не виникало запитань з приводу того, чому в один день раптом померло стільки людей - здебільшого молодих.

Історія Куренівської трагедії - історія поховань.

Після прориву дамби глинистою пульпою (розчинена у воді і до біса в'язка подрібнена порода) залило Поділ, причому це трапилось в ранкову годину пік, коли більшість киян, які мешкали в тому районі, намагалися будь-що дістатися місця роботи - і це за того, що рівень води вже сягав колін і вище, а трамваї та тролейбуси позастрягали серед вулиць і

лише вантажівки могли подолати потоки грязюки. Вже кілька днів перед тим до міськвиконкому шикувалися черги з людей, які попереджували про небезпеку (вода просочувалася крізь дамбу і щодоби ширина струменів збільшувалася), - їх виганяли, не вислухавши. Коли чотирнадцятиметровий вал накрив місто, один із обірваних ним електродротів влучив у бензобак заповненого вщерть рейсового автобуса. Той одразу спалахнув. Врятувалося кілька чоловік, решта - не менше, ніж півсотні - згоріли живцем.

Знесло Куренівське депо. Ті, хто не загинув одразу, рятувалися в залишках заціпаних будівель, на дахах. Під сходами адміністративного корпусу скупчилося чотирнадцятеро працівників депо. Вони померли третього дня від браку повітря.

Пульпа, рівень якої подекуди все ще сягав трьох метрів, швидко загусла та скам'яніла. Під рівнем поверхні лишилися сотні - і мертвих, і ще живих. Поки що.

Почалися роботи з ліквідації наслідків катастрофи. Сотні тисяч кубометрів пульпи було вивезено, але не менше лишалось. В перші дні очевидці спостерігали, як ножами бульдозерів і ковшами екскаваторів рвало на шматки тіла загинувших. Зафіксовано кілька подібних випадків і з живими людьми...

Врешті-решт, вирішено припинити рятувальні роботи.

Залишок пульпи розрівняли катками й заклали на ній фундаменти нових будівель.

Бульвар Давидова лежить на кістках загинувших. Зараз там асфальт: дороги та тротуари. А метр-півтора углиб... Там рештки чесних громадян найгуманнішої в світі держави, що так хотіли виконати свій обов'язок перед нею.

Постраждало 3090 чоловік, загинуло кількасот. Точного числа ніхто вже не зможе назвати.

Всі на СУБОТНИКІ!

автор: dude

Українці в лайні

Навколо розбудовують Європу: викладають доріжки з кольорової плитки, сіють та стрижуть травичку, садять дерева, латають асфальт, зводять дитмайданчики і хмарочоси. Глянеш іноді здаля на все це будівництво - і жити хочеться. Таке вже воно рівненьке та гарненьке.

Але придивімося ближче: кольорові доріжки геть-чисто обплъовано, зелені газончики закидано недопалками. А ще територію "заміновано" собачим лайном, котре власники собак традиційно не прибирають. Вони не хочуть до цього "опускатися". Зате страх як хочуть у Європу. Панове власники собак, не ображайтесь, але в Європу, як той казав, з лайном не пускають.

Мимоволі напрошуються паралелі. Поки Могилянка пишається своїми "західними стандартами", у ній відсутні принтери. Принаймні, їхньої присутності я не відчуваю, бо щораз мушу бігати через дорогу до "Пульсарів" - в інтернет-центрі, коли б не прийшов, принтер не працює. Чи це

нормально - не мати принтерів університеті?

У бібліотеці два місяці не йшов годинник. Бібліотекарка сказала: "начальство гроші (на батарейку) не виділяє, а скидуватися нам уже набридло". Дуже солідно, як для національного університету.

А в читальній залі я упав зі стільця. Ніжки йому погнулися - бува й таке. Всім було дуже смішно. Я собі теж посміявся. Але винести поламаного стільця геть мені не дозволили. Він і досі там стоїть. Ніжки йому щоразу загинають назад і на вигляд він цілком справний. Оце сиджу собі недавно, нічого не підозрюючи, і раптом чую, знов поїхало. І вже не смішно, бо, за В.І. Карпенком, "теж входить в БЖД".

Отже, сміття. Очевидно, що урн для сміття бракує. Але не це найгірше. Найгірше, коли чоловікові лінки донести свого недопалка чи обгортку від "Твікса" до урни і він їх під ноги. Але є ще совість у

совісницях! - багато хто намагається зробити це непомітно.

Шановні кияни та гості міста! Я закликаю вас бути вкрай принциповими щодо сміття. Викидайте навіть найменшу лушпаєчку - виключно в урну! І хоча б коли ніхто не бачить, приберіть за своїм собакою!

Багато хто з вас принципово не вживає лайливих слів - цього духовного сміття. То чому ж тоді ви розкидаєте довкола сміття матеріальне?..

Мій колишній сусід, американець щоправда, казав таку логіку: сміття - це двірників хліб; не буде сміття - не буде двірникового хліба, і двірник умре з голоду. Не вірте моєму колишньому сусіді, двірник з голоду не вмере.

Мій брат співчуває тим, чия робота - ліквідація та переробка сміття. Бо це робота Сізіфова. Бо жменька їх, малесенька щопта. А сміття створює увесь народ. Продуценти - ми з вами. То може вже якось донесемо до урни наші обгортки з недопалками?

Моя сестра вважає, що в 60% людей все-таки є потяг до того, щоби викинути сміття в урну. Дай Боже. Але потрібно більше. Бо з 60-ма до Європи не візьмуть.

Здається мені, що у недопалків з принтерами та батарейок з поламаними стільцями спільне коріння. Дуже хочу думати, не українське. Але корчувати давно пора.

Дорогі друзі, починаймо наводити лад в Україні! Вона все ще чарівна і чудова. І так хочеться бачити її чистою.

ПРОФЕСАРІЙ

автор: nevermore

Стаття

"Цевільна оборона"
(назва тесту з БЖД)

- Дівчинко, цей картина схожий на вами.

- Не "на вами", а "на вас"!

- На мну?

(анекдот)

Так. Ці епіграфи мають багато спільного. Так. Наші викладачі не вміють говорити українською (перепрошую: не всі. Деяких можна слухати і без гримас на спотвореному обличчі). Чи є це проблемою? Хтозна. Як на мене, надзвичайно цікаво ходити до Карпенка (викладач БЖД - прим. Ред) на лекції. І не нудні вони зовсім. Тільки встигай сміятися і конспектувати шедевральної фрази.

...А колись думалося: от де, люди, наша слава... вступав і чекав бездоганної вимови (дурний, може тобі ще й віршами говорити? То ти до життя підвищені вимоги ставиш).

сидиш дивишся у вікно смієшся. оглядаються деякі: на БЖД дай поспати - картають за мою неухважність

і нетактовність.

(пане Соломін, я Вас переоцінив. Ви говорили майже незіпсутою мовою, нічого не варті кілька "соломінізмів" у порівнянні з конспектами теперішніми.

а культурологам краще. Вони слухають свій "ЗІМ" і пишаються викладачкою. Не був, не знаю. Але кажуть - не менш цікаво.

Де Вас вчили? - волає моє філологічне "Я". Так, совітські ВНЗ були російськими, але то не виправдання, бо за 15 років можна і гори звернути. І хоч іноді брати до рук довідники, словники...

утопічні мрії перериває голос лектора.

дим думок вилетів крізь квартиру аудиторії №217 і розтанув у сіро-блакитному небі над Подолом, лишивши по собі гіркуватий осад.

За проханням автора оригінальну пунктуацію та форматування збережено (Ред.)

L'AMOUR

автор: Вітер

ХТО

"Я відкрила книгу самостійного і дорослого життя і гортаю її то впевнено, то невпевнено, сором'язливо, швидко, незграбно, чи то повільно, розмірено, правильно, обережно й вдумливо. Сьогодні я на висоті, у вихорі подій, завтра - хоч смутку, туги й сліз."

Молода дівчина летіла по життю. Міста змінiali одне одне, залишаючи лише присмак тістечок, кави, цигарок і кисло-терпкого "Кагору", як теплі спогади безробітності. Софія знала, ще б пак, була впевнена, що доведеться відмовитись від мрійливості, стати реалісткою й вдягтися у сіре. Скором... Та, на щастя, не сьогодні і вже точно не на цих вихідних.

Квиток грів долоню, думки танцювали у голові. У вагоні було душно і тхнуло ароматами поїзда, які збуджували її уяву, наповнювали почуттям новизни і непередбаченості все її тіло від вух до мизинців ніг. Ризик - зв'язок зі світом.

Від'їзд та хвилювання вимотали її геть нанівець. Заснула миттєво, з посмішкою, в очікуванні дива.

Ранок видався прохолодним і вона, сьорбаючи цей неповторний чай з лимоном з натщербленого стакану дивилась у засмалене вікно.

ВОНА

"...Звідки вона взялась?.. Звилась з туманів, примірялась?.. Не знаю... З-за віконного скла на мене дивилась жінка: сіро-блакитні очі, витончені риси прозорого обличчя, що чомусь здавалось знайомим... Софія-Зірівглова-Вона!"

Так, впізнала свій холодний, сказано-вовчий погляд і відчула, чому від нього ховають очі чоловіки, а жінки з недовірою обходять стороною. За секунду Софія посміхнулася сама до себе, бо знала також, як міняється вираз її обличчя, коли воно посміхається (завжди ніжно, приязно і любовно), як оточуючі хотіли її бачити саме таку: безтурботну, веселу, помірно розумну, покладисту й слухняну дівчинку.

Як все життя вона тримала себе на ланцюгу норм, етики, вихованості і як приємно відчувати тепер легкість у шії і душевний спокій. Наче листя восени оголює дерево, так вона зняла щоденну привітну маску і подивилась на обвітрене, змучене, серйозне, красиве і палаюче обличчя жінки, яка з народження була вглибині її самості, у потаємних думках, у суті вчинків.

І

І чомусь зовсім не дикувало те, що через неї було прекрасно видно гілки ближнього дерева і зграйку горобців на них... Поїзд летів вдалечінь, вагони хиталися, за вікном починався ще один похмурий деньок.

Той день був звичайним сіреючим днем кінця зими. Танув сніг і землю облягали сонні тумани,

м'які і теплі, мов старенька бабусина пухова шаль. Скоро-скоро уже прилетять сюди вітри, принесуть з собою запах весни, моря, квітів і ще чогось незбагненого, що бентежить душу і кличе, кличе за собою в дорогу дальню, і обіцяє, і манить сподіванням близького щастя...

І зупинився потяг на станції маленького містечка, немов посередині шляху, наче посередині невідомого.

ХТО

"Я йду по дорозі великими впевненими кроками, іноді зупиняюсь і звертаю з дороги, щоб почати нову дорогу. Серед цих доріг я блукаю часом, а буває, завертаю у шинок та пересипаю пісок доріг з одної кишені в іншу."

Хлопець роздумував над сенсом буття, не забував про спокуси звичайного, буденного життя, роботу, гроші і келих пива. Цього дня Дмитро не очікував на диво, а отже працював до вечора, а ввечері поїхав додому. Життя текло розмірено, не те щоб цікаво, але корисно і постійно. Знав більш-менш чого прагнув, а коли не знав, мислив про буття, про час, про інші світи, про ницість людей, про мету їхнього життя. Тоді йшов до лісу, де краса і велич могутніх дубів висмоктувала з нього непотрібні риторичні питання й думки. І він, оновлений, вертався туди - у світ людей простих, але невизначених.

Раптом ланцюг звичаю розрізали ножиці гучного дзвінка, що призвело до зовсім небажаного результату - все посипалось.

ВІН

Він знає, що доїхати туди може лише за пару годин. Та йому конче треба туди. Бо, здається, весь він у тій зустрічі. Палкий, рішучий, сміливий, безмежний і турботливий.

Дмитро-Буян-Він!

Він спішить, летить на крилах захоплення і лишень одна думка затоплює його мозок: "звідки вона взялась?"

Він чекав цього й одночасно боявся. Чим ближче до

місця, тим далі від неї. Він впевнений, байдужий й серйозний. Він на своєму місці, у своєму краї, він там, де має бути.

"Це легко! Жити так, як жив!" не помічати диваків, калік, бомжів, схиблених і хворих. І нецікаво на що хвора вона, за цю цікавість треба платити монетами туги, суму й печалі...

ТЕПЕР?

А зараз вже тчуться і колишуться за вікном сірі серпанки. Тепер вже зима. Вони бачаться? Так. Час від часу, як зведе доля й вони не встигнуть втекти - ховають погляди. А потім згадують, у що ж він/вона був/була вдягнений/вдягнена? Дослухається до найменших чуток про нього/неї і забиває нічні думки роботою, алкоголем, балачками, телевізором, навчанням... Вони наполегливо плінуть у вирі подій, знайомляться, захоплюються і розчаровуються...

"Звідки він/вона взявся/взялась?.. Звився/звилась з туманів, примірявся/примірялась?.. Не знаю... Що буде далі?.. Чи буде?.."

Наче з потойбічної долини й прошепотів внутрішній голос "Все в твоїх руках!": і лід сумнівів, нерішучості, застигlosti тріскається - з-під нього пробився зелений, сильний, впертий паросток кохання.

Цитатник МАО

автор: Соломін О.А.

1. Знайдіть інші папіруси в Інтернеті.
2. Кучма уособлював усі темні сили, які існували в Україні.
3. Вибачте, що поправляю Максима Вебера.
4. Якщо я сьогодні говорив про тоталітаризм, то я його буду здійснювати на практиці.

автор: Щербак В.О.

1. Просто на заводах інтелектуали не народжуються.

автор: Зубко В.М.

1. Деканат - це ваш основний батько.

автор: Карпенко В.І.

1. Це - більш преступна діяльність... Як сказати... це є преступність.
2. Так. Туберкульоз... Було у вас? Ні?
3. запаморочення
4. Ваше головне завдання - дати.
5. високотехнологічні технології
6. Какаїн
7. Бездітних дітей стає все більше.
8. На території Китаю відбулось явище спалаху наднових зірок.
9. Прогнозується, що люди хаос ось так далі.
10. Експеримент закінчився від'ємно.

Від редакції

(Вступне слово)

Шановні читачі!

Сьогодні - видатний день! Тільки-но подивіться:

- 1) Виходить останнє в цьому н.р. число "Вісника", за це варто випити.
- 2) ФГН-1 зводить криваві рахунки з БЖД. Теж варто випити.
- 3) Наші грають з гіспанцями. Хто хоче бути свідком безсоромного рвання останніх першими, приходьте сьогодні на Майдан Незалежності рівно на 16 годину: гру покажуть на великому екрані. Футболіємо разом з К***стар завдяки пиву "О####", найкращому в наш час! Варто випити!

Спасибі Вам за підтримку нашої паперової справи! А особлива подяка дописувачам!!! Зичимо Вам гарного відпочинку, де б ви не були! Як каже Молоде радіо, **ЖИТТЯ ЦІКАВЕ!**

Ціна 50 коп.

Наклад 100 примірників

ФОРМАЛЬНОСТІ

Просимо надсилати Ваші статті, твори, оголошення та пропозиції на нашу е-скриньку:

visnyk@gmail.com

Ваш матеріал може бути виправлений лише в разі наявності грубих помилок та у спосіб, який не змінить його змісту.

Закл

UKMA Library * Book

и:

ми п

Чека

0406691

ція